

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/450/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4613205558
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4613205558.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členov senátu a JUDr. Borisa Minksa a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľky: Q. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom V., W. XXXX/XXX, zast. Petrom Janíkom, advokátom so sídlom v Partizánskom, Hviezdoslavova 16, proti odporcovi: Q. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. Z. XXX, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 14. apríla 2014 č. k. 7C/227/2013-219, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov patrí zostatok na úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo zmluvy o splátkovom úvere, uzatvorenej so W. W., a. s. zo dňa 19. 02. 2010, ktorý ku dňu 08. 10. 2012 predstavuje sumu 11.157,81 eura. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov vyporiadal tak, že navrhovateľke prikázal pasívum pod bodom 1 v sume -11.157,81 eura. Navrhovateľke uložil zaplatiť zostatok na úvere č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo zmluvy o splátkovom úvere, uzatvorený so W. W. a. s. zo dňa 19. 02. 2010, ktorý ku dňu 08. 10. 2012 predstavuje sumu 11.157,81 eura. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke na vyrovnanie jej podielu sumu 858,94 eura a to v splátkach po 50 eur mesačne do 15. dňa mesiaca pod následkom straty výhod splátok s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal a ďalším výrokom odporcovi uložil povinnosť zaplatiť trovy štátu vo výške 40,50 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 149, § 150 Občianskeho zákonníka a z vykonaného dokazovania zistil, že účastníci konania uzavreli manželstvo dňa 23. 08. 2003. Ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 11P/167/2012-45 zo dňa 11. 09. 2012, právoplatné dňa 08. 10. 2012. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi účastníkmi nedošlo po rozvedení manželstva k dohode o vyporiadaní BSM ohľadom zisteného pasíva a to Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 19. 02. 2010, ktorá bola uzatvorená medzi W. W. a. s. a účastníkmi ako dlžníkmi a predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 13.300 eur. Obaja účastníci sa zhodli v tom, že predmetný úver splácali spolu až do rozvodu manželstva, a keď na úvere vznikol nedoplatok, odporca po rozvedení uhradil ešte sumu 480 eur. Odporca vo svojej výpovedi uviedol, že nie je pravdou, že by súhlasil so spoločným splácaním tohto dlhu, bránil sa tým, že úver nemieni splácať, nakoľko vznikol preto, že navrhovateľka v čase, keď on pracoval v Írsku, si vzala rôzne pôžičky od nebankových subjektov, ktoré mu zatajila. Povedala mu o nich až v roku 2010, keď ich už nezvládala splácať, preto súhlasil na naliehanie navrhovateľky s tým, aby sa tieto pôžičky splatili jedným veľkým úverom. Výška dlhov mala predstavovať sumu cca 10.000 eur a úver mal byť o 2.000 eur vyšší, aby sa zakúpil notebook. Súd preto zisťoval majetkové a zárobné pomery medzi účastníkmi konania od roku 2007, keď odporca odišiel

pracovať do Írska, kde bol od apríla 2007 do apríla 2008. Za toto obdobie na svoj účet, z ktorého peniaze čerpala navrhovateľka, poslal sumu 210.198,-Sk (6.977 eur). Z účtu sú zrejmé výbery navrhovateľky bankomatovou kartou, ktoré sa pohybovali rôzne od 10.000 Sk do 20.000 Sk mesačne. Navyše obaja účastníci sa zhodli, že odporca asi dvakrát nechal finančnú hotovosť aj priamo doma, a keď bol doma, deťom nakúpil oblečenie a hračky. Navrhovateľka navyše mala k dispozícii svoj účet, na ktorý jej chodil rodičovský príspevok vo výške 5.520,-Sk (183 eur). Navrhovateľka teda priemerne z účtu odporcu vo VÚB vybrala mesačne sumu 500 eur a na svojom účte mala k dispozícii tiež 183 eur. Uviedla, že platila výdavky s bývaním a to nájom 132 eur mesačne, elektrina a plyn 40 eur, voda 16 eur mesačne. Po vyplatení týchto nevyhnutných poplatkov navrhovateľke zostávalo k dispozícii cca 500 eur mesačne na ostatné výdavky ako sú strava, hygienické potreby a ďalšie. Obaja účastníci sa zhodli v tom, že navrhovateľka si zobrala rôzne úvery z nebankových spoločností, o ktorých odporca nemal vedomosť a dozvedel sa o nich až v roku 2010. Z vyššie vykonaného dokazovania vyplýva, že v období roku 2007 si navrhovateľka vzala len jeden úver a to z I. banky dňa 23. 11. 2007, na základe ktorého jej bola pripísaná na jej účet v I. banke suma 30.000,-Sk. Ďalej mala navrhovateľka zriadenú úverovú zmluvu č. 5203279753 za účelom čerpania finančnej hotovosti prostredníctvom platobnej karty v Home Credite, zmluva bola uzatvorená ešte dňa 23. 05. 2002, z účtu navrhovateľky sa strhávali splátky na tento úver. Všetky ďalšie úverové zmluvy v spoločnostiach Pohotovosť, s. r. o. a Profi Credit Slovakia, s. r. o. boli uzatvorené v rokoch 2010 - 2011. Po poskytnutí úveru vo výške 13.300 eur, ako to vyplýva z účtu navrhovateľky v W. W. č. XXXXXXXXXXX/XXXX, navrhovateľka na tento účet vložila sumu 9.322,68 eura dňa 22. 02. 2010, pričom v ten istý deň zadala príkaz na úhradu sumy 2.374 eur, sumy 1.250 eur a sumy 500 eur (vyplatenie dlhov v spoločnosti Profi Credit, Pohotovosť, Home Credit). Ďalej z tohto výpisu vyplýva, že navrhovateľka vybrala v hotovosti sumu 4.000 eur, ona sama však nevie, ako s ňou naložila. Tiež bolo boli prevedené čiastky vo výške 1.050 eur, 740 eur, 350 eur na účet navrhovateľky v Tatra banke č. XXXXXXXXXXX/XXXX a je preukázané, že sumou 740 eur vyplatila úver z I. banky. Tiež dňa 22. 02. 2010 bola odpísaná suma 1.605 eur na účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX, pričom nie je známe, o aký účet išlo. Na základe vyššie uvedeného je možné konštatovať, že sumy 9.322,68 eura, ako aj suma 740 eur (spolu 10.063 eur) boli použité na uhradenie dlhov navrhovateľky. Zvyšná suma 3.237 eur bola zrejme použitá na potreby domácnosti a zakúpenie spomínaného notebooku. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné predmetný záväzok účastníkov vyporiadať rovnakým dielom, keď z poskytnutého úveru vo výške 13.300 eur boli sumou 10.063 eur uhradené dlhy navrhovateľky, ktoré síce vznikli počas manželstva, avšak bez toho, aby o nich odporca mal vedomosť. Navrhovateľka uvádzala, že úvery si musela zobrať v období, keď bol odporca v Írsku, nakoľko jej to nevychádzalo, avšak v danom období si preukázateľne zobrala len úver z I. a. s. a napriek tomu, že v ďalšom období (2008 - 2010) boli obaja manželia zamestnaní, a teda mali príjem, sa navrhovateľka ďalej zadlžovala bez vedomia odporcu. Súd preto nemohol zohľadniť tvrdenie navrhovateľky, že nemala dostatok finančných prostriedkov, keď bol odporca v Írsku, nakoľko z vyššie uvedeného dokazovania vyplýva, že odporkyňa mala k dispozícii cca 700 eur mesačne. Bolo by preto jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, aby súd zaviazal na platenie týchto dlhov, ktoré vznikli na strane navrhovateľky i odporcu. Súd poukázal aj na to, že návrh na rozvod podal odporca, pričom v návrhu uviedol, že „problémy v manželstve nastali v roku 2010, keď odporkyňa bez jeho vedomia požiadala o poskytnutie rôznych pôžičiek spolu vo výške 10.000 eur, avšak doteraz mu nepovedala, kde tie finančné prostriedky investovala. Táto situácia vyústila tým, že v roku 2011 odporkyňa v jeho mene podpísala úverovú zmluvu na 8.000 eur, o čom vôbec nemal vedomosť, kým mu z výplaty nezačali vykonávať zrážky zo mzdy“. Je teda zrejmé, že i dôvodom rozvodu bolo správanie navrhovateľky, ktoré viedlo až k spáchaniu trestného činu a navrhovateľka sa napriek tomu, že odporca súhlasil počas manželstva so spoločným splácaním predmetného úveru, neštítala na meno odporcu spáchať úverový podvod. Súd preto považoval za dôvodné vyporiadať rovnakým dielom iba časť úveru a to sumu, ktorá slúžila obom účastníkom, t.j. 3.237 eur, keďže suma 10.063 eur bola použitá na uhradenie dlhov navrhovateľky. Suma 3.237 eur predstavuje 24% z celkovej sumy úveru. Zostatok úveru ku dňu právoplatnosti rozvodu je vo výške 11.157,81 eura a 24% z tejto sumy predstavuje 2.677,87 eura. Vyrovnačný podiel, ktorý by mal vyplatiť odporca navrhovateľke vo výške jednej polovice by teda predstavoval sumu 1.338,94 eura, avšak ako vyplýva z dokazovania, odporca ešte 08. 04. 2013 vyplatil dlh, ktorý vznikol na predmetnom úvere vo výške 480 eur, preto vyrovnací podiel predstavuje sumu 858,94 eura (1.338,94 - 480). Súd prikázal predmetný úver zo W. zaplatiť navrhovateľke a odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľke vyrovnací podiel vo výške 858,94 eura. Vzhľadom na príjem odporcu a jeho nemajetnosť, súd povolil odporcovi túto sumu splácať v splátkach po 50 eur mesačne. Navrhovateľke bol rozhodnutím zo dňa 15. 11. 2012 priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci a určená advokátka na zastupovanie v konaní. Vzhľadom na to je navrhovateľka oslobodená od platenia

súdneho poplatku podľa § 4 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. Odporcu súd na zaplatenie súdneho poplatku za návrh nezaviazal, nakoľko mal v konaní prevažný úspech. V konaní vznikli trovy štátu vo výške 81 eur z dôvodu vyplatenia faktúr bankám za poskytnutie požadovaných výpisov a to I. O. a. s. vo výške 33 eur, W. W. a. s. vo výške 2 x 24 eur. Keďže navrhovateľka je oslobodená od platenia súdnych poplatkov, súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 40,50 eur na trovy štátu. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 OSP tak, že odporcovi súd náhradu trov konania nepriznal. V konaní mal prevažný úspech odporca, avšak tento si žiadne trovy neuplatnil a ani mu zo spisu žiadne nevyplývajú.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonom stanovenej lehote navrhovateľka odvolanie, odôvodniac ho tým, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala vyporiadania BSM na čas po rozvoде, konkrétne úveru č. 0264319584 v hodnote 13.300 eur, ktorý si vzali spoločne s odporcom v W. W. dňa 19. 02. 2010. Zmluvu o úvere uzavreli 19. 02. 2010, teda počas manželstva, pričom obaja účastníci tento úver splácali ako manželka spoločne ešte dva roky. Odporca vstupoval do tohto úverového vzťahu dobrovoľne a tiež s vedomím, že manželka bude časť týchto peňazí potrebovať na výplatu iných pôžičiek. On sám navrhol, aby zobrali úver v o niečo väčšej výške, pretože si chcel zakúpiť notebook a domáce kino. Odporca si musel byť vedomý, že uvedený úver bude predmetom BSM, na splácanie ktorého sú manželka zaviazaní spoločne a nerozdielne. Solidárna zodpovednosť manželov vzniká priamo zo zákona, pričom ktorýkoľvek z manželov je povinný, ale aj oprávnený zaplatiť celý dlh. Bez súhlasu odporcu by k uzavretiu predmetnej zmluvy nedošlo, nakoľko nešlo o bežný právny úkon. Preto je jeho argumentácia, že dlh spôsobila len odporkyňa a že nevedel, na čo boli použité prostriedky z úveru, irelevantná. Prostriedky, ktoré navrhovateľka z týchto úverov minula, boli použité na bežný chod domácnosti, nezakúpila si z nich žiadne nepotrebnosti alebo veľké hodnotné veci. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že by bolo v rozpore s dobrými mravmi vyporiadať tento dlh rovným dielom, nakoľko z tohto úveru boli vyplatené predovšetkým dlhy navrhovateľky, o ktorých nemal odporca vedomosť, pričom má za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd nezohľadnil, že pri uzatváraní úverovej zmluvy mal odporca vedomosť o tom, že peňažné prostriedky budú použité okrem iného aj na splatenie navrhovateľkiných pôžičiek. Odporca mal v prípade niektorých pôžičiek možnosť domáhať sa neplatnosti týchto právnych úkonov, nakoľko v uvedenom prípade nemožno považovať uzatváranie týchto zmlúv za bežné právne úkony. Svojou nečinnosťou však tieto úkony konkludentne schválil a bolo prirodzené, že ako manžel chcel navrhovateľke pomôcť so splatením pôžičiek. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v súlade so žalobným petitom uplatneným v prvostupňovom konaní, prípadne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že z úveru si kúpili stolný PC, a nie notebook a domáce kino kúpil z peňazí, ktoré zarobil v zahraničí. Trvá na tom, že dlhy spôsobila odporkyňa, pretože by bolo nelogické, aby pracoval v zahraničí a pritom si bral úvery. Peňazí mali dosť. K tvrdeniu, že peniaze boli použité na chod domácnosti, uviedol, že súd si zrátal, že pre obyčajných ľudí minúť viac ako 10.000 eur na chod domácnosti a pritom mať k dispozícii rodičovský príspevok a peniaze, ktoré jej posielal zo zahraničia, je dosť prehnané. K možnosti nenapadnúť zmluvy o pôžičkách uviedol, že navrhovateľka si brala pôžičky za jeho chrbtom, pričom on bol v tom čase zhruba 2000 km ďaleko. Je jednoduchý, poctivý človek, ktorý chcel, aby sa jeho rodina mala lepšie, za čo zaplatil tým, že rok poriadne nevidel deti vyrastať, nakoľko odišiel za prácou do zahraničia a vlastná manželka ho oklamala a priviedla do dlhov. Podľa jeho názoru, súd rozhodol spravodlivo, aj keď ideálne by bolo, keby neplatil nič.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom konania a v dôsledku odvolania podaného navrhovateľkou aj predmetom odvolacieho konania je posúdenie vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov súdom prvého stupňa.

Občiansky zákonník kladie v ustanovení § 149 Občianskeho zákonníka, pokiaľ ide o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, na prvé miesto dohodu účastníkov a až potom, keď sa nerealizuje vyporiadanie týmto spôsobom, vykoná ho na návrh niektorého z manželov (bývalých manželov) súd. Ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, jeho vyporiadanie sa vykoná podľa zásad uvedených v ustanovení § 150 Občianskeho zákonníka. Vyporiadaním sa určí, ktoré veci zostanú vo výlučnom vlastníctve každého z manželov, prípadne, ktoré zostanú v podielovom spoluvlastníctve a s akým podielom pre každého spoluvlastníka. Pri zisťovaní ceny vecí, ktoré tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva, platí zásada, podľa ktorej treba vychádzať z ceny, ktorú majú veci v čase vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Zabezpečenie rovnosti práv a povinností účastníkov občianskoprávných vzťahov zabezpečí iba také vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v ktorom v danom okamihu vyporiadania budú práva a povinnosti, ktoré prechádzajú na toho ktorého z bývalých manželov, zodpovedať majetkovým hodnotám, za ktoré je možné inak (v danom mieste a čase) tieto práva (povinnosti) nadobudnúť (rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 9/97- R 25/1998).

Ustanovenie § 149 Občianskeho zákonníka svojou širokou formuláciou i exemplifikatívnym výpočtom zásad, z ktorých treba vychádzať pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov umožňuje, aby majetkové vzťahy manželov k spoločnému majetku upravili čo najspravodlivejšie v súlade s dobrými mravmi, so záujmami manželov i ich maloletých detí. Súdy pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva môžu teda odstrániť tvrdosti zákona, ku ktorým by inak mohlo dôjsť pri strohom použití § 143. Vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia. Toto vyporiadanie sa však vykoná iba medzi manželmi, nie aj vo vzťahu k tretím osobám, ktoré nie sú účastníkmi konania o vyporiadanie. Týmto osobám preto zostáva zachované ich právo žiadať napríklad splnenie dlhu od hociktorého z bývalých spoluvlastníkov.

Aj zo zásady, že podiely manželov pri vyporiadaní sú v zásade rovnaké, existujú výnimky. Stať sa tak môže za určitých okolností, riadne preukázaných v konaní, keď by súd dospel k záveru, že vzhľadom k tomu, ako sa každý z manželov staral o rodinu a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, by vyporiadanie v rovnakom podiele nebolo spravodlivé a v takom prípade by pomer manželov pri vyporiadaní mohol byť určený aj iným spôsobom. Samotná okolnosť oddeleného hospodárenia účastníkov, hoci aj po dlhšiu dobu, však nemusí viesť k záveru o potrebe stanovenia rozdielnych podielov účastníkov na majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, ak nie sú spoľahlivo zistené okolnosti ďalšie, pre ktoré sú predpoklady pre zvýhodnenie jedného z účastníkov oproti druhému (rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 1342/2002).

Odvolací súd, viazaný dôvodmi podaného odvolania (rozsahom podľa § 212 ods. 2 písm. d) OSP odvolací súd viazaný nie je), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa pri vyporiadaní BSM účastníkov konania postupoval v zmysle § 149 ods. 1 a 3 a § 150 Občianskeho zákonníka a správne ustálil, čo tvorí bezpodielové vlastníctvo bývalých manželov, t. j. čo je predmetom vyporiadania a správne dospel aj k záveru ohľadom jeho vyporiadania, preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 odkazuje.

K dôvodom odvolania navrhovateľky odvolací súd dodáva, že Občiansky zákonník uprednostňuje, aby rozvedení manželia vykonali po zániku BSM jeho vyporiadanie dohodou a to podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Ak však k vyporiadaniu dohodou nedôjde, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd. Vyporiadaním sa určí, ktoré veci zostanú vo výlučnom vlastníctve každého z manželov, prípadne, ktoré zostanú v podielovom spoluvlastníctve s určením rozsahu podielu

každého zo spoluvlastníkov. Obsah vyporiadania teda predpokladá predovšetkým rozdelenie vecí (hnuteľných a nehnuteľných) tvoriacich predmet bezpodielového spoluvlastníctva. Občiansky zákonník nemá výslovné ustanovenie o tom, ako treba vyporiadať pohľadávky a dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich bezpodielovým spoluvlastníctvom. Tieto pohľadávky a dlhy nepatria totiž podľa ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka do BSM. Súdna prax však zastáva stanovisko, že v rámci komplexného riešenia majetkových vzťahov sa zásadne vyporiadávajú aj ďalšie spoločné majetkové práva a povinnosti, včítane spoločných pohľadávok a dlhov s primeraným použitím ustanovení § 149 a § 150 Občianskeho zákonníka. Predpokladom vyporiadania týchto spoločných majetkových práv a povinností je, že vznikli za trvania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v súvislosti s ich hospodárskym a spotrebným spoločenstvom a že v dobe jeho zániku existujú. Účastníci konania v danej veci (navrhovateľka formulovaním petitu návrhu a odporca vyjadreniami vo veci v priebehu konania) vymedzili rozsah vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva, pričom jediným predmetom ich vyporiadania určili pohľadávku voči W. a. s. Treba zdôrazniť, že vyporiadanie spoločných práv a povinností sa týka len vzťahov medzi manželmi a nezasahuje do práv a povinností tretích osôb, ktoré nie sú účastníkmi dohody o vyporiadaní BSM. Všetky práva tretích osôb pochádzajúce zo záväzkového vzťahu uzavretého s manželmi za trvania BSM, zostávajú teda nedotknuté. Dohoda o vyporiadaní BSM má totiž vo vzťahu k tretím osobám charakter akéhosi postúpenia záväzku na jedného z manželov, ktoré však vo vzťahu k nim nemá žiadnu právnu relevanciu.

Súd prvého stupňa pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania a komplexného riešenia ich majetkových vzťahov správne vychádzal zo zásad uvedených v ustanovení § 149 Občianskeho zákonníka a vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa ich majetkové vzťahy vyporiadal čo najspravodlivejšie, v súlade s dobrými mravmi, čo mu zákon umožňuje. Súd prvého stupňa správne zohľadnil to, že navrhovateľka napriek tomu, že odporca jej posielal a dával počas manželstva, v čase, keď pracoval v zahraničí, dostatok finančných prostriedkov na zabezpečovanie chodu domácnosti, ako aj potrieb jej a ich maloletých detí, navrhovateľka v tomto období uzatvárala s viacerými spoločnosťami úverové zmluvy bez vedomia odporcu, použitie finančných prostriedkov nevedela ozrejmiť. Napriek tomu, že úverová zmluva, ktorá je predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bola uzatvorená za trvania manželstva, v konaní tiež bolo preukázané, že zo sumy 13.300 eur bola suma 10.063 eur použitá na splatenie dlhov navrhovateľky, o ktorých odporca nemal vedomosť a nevie ani, na čo boli použité, pričom aj následne, po uzavretí tejto zmluvy, navrhovateľka uzavrela v mene odporcu ďalšie dve úverové zmluvy, za čo aj bola právoplatne odsúdená rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T/84/2013-100 zo dňa 03. 12. 2013 za pokračovací zločin úverového podvodu a pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov postupoval správne, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.